

Dybbøl har jeg vel Lov til at sige, at Dybbøl blev værnet saa længe, som der var nogen Mulighed for at forsvare Stillingen. Jeg kan godt forstaa, at der var politiske Grunde. (Monrad: Jeg talte ikke om Dybbøl.) Saa veed jeg ikke, hvad det ærede Medlem sigtede til. (Monrad: Jeg talte om Als.) Als? Det er meget vanskeligt at følge det høitærede Medlem, thi da han talte, nævnte jeg Dybbøl, og det blev ikke modsagt; nu bliver det Als. Hvorfor da ikke begynde forfra med Dannevirke. (Modsigelse af Monrad.) Altsaa, Dannevirke springe vi over. Til Tilbagegangen derfra har det høitærede Medlem ingen Bemærkninger at gøre; men det er da ogsaa saameget naturligere som Proklamationen efter Tilbagegangen, hvori det hedder, men „vi have jo kun denne ene Armeé“, er parafet af det ærede Medlem. Saa gaa vi til Dybbøl. Der blev Kampen jo ført saa længe som mulig. Jeg erkjender, at det af politiske Grunde kunde have stor Betydning, at Dybbøl var i vor Haand, da Konferencen i London traadte sammen, og det blev der arbejdet hen til. Men ethvert Forsvar kan kun føres til en vis Grad, og Forsvaret af Dybbøl blev ført saa yderlig, at intet Forsvar længere var muligt, og jeg tillader mig at sige, at gaar man videre i sine Fordringer, saa er man ikke længere inde paa Krig, men saa er man inde paa Slagteri; thi de Mennekeliv, der da offres, gavne ikke Fædrelandet. Saa komme vi til Als. Jeg veed egentlig ikke, hvad det ærede Medlem sigter til med Hensyn til Als. Det ærede Medlem vil dog være villig til at erkjende, at, naar der betroes en kommanderende General en Stilling, og han til Stillingens Forsvar forlanger et Regiment mere end den Forsvarskraft, han har, maa man gjøre Et af To, enten give ham Regimentet eller tage Kommandoen fra ham, thi i den Omstændighed, at han fordrer et Regiment mere, ligger jo, at han ikke tiltror sig at kunne føre Forsvaret med den Styrke, han har. Enhver veed, at General Steinmann forlangte et Regiment mere, men fik det ikke. Mod ham kan Behreidelsen derfor ikke rejse, og skal det være mod Hæren, saa synes det mig en ubillig Bestyldning mod de Afdelinger, der kæmpede. Jeg veed ikke, at nogen Afdeling under de fortvivlede Forhold, under hvilke

der blev kæmpet, har gjort Andet, end hvad den kunde gjøre. Vil man herimod argumentere fra det store Antal usaaerede Krigsfanger, der blev gjort her som ogsaa ved Dybbøl, og hvor der overhovedet blev kæmpet med Preusskerne, ja, mine Herrer, saa er det Noget, der kunde se ud som berettiget, saalænge man ikke kjendte Bagladevaabnernes Virkning, thi Fangeantallet er demnes indirekte Følge. Se vi hen til Krigene i 1866 og i 1870, ville vi finde en Gjentagelse af det Samme, thi i alle Krigene er Antallet af usaaerede Krigsfanger gaaet op i en meget betydelig Grad; men nu hender man Grunden. Naar man tidligere ikke kunde føre et Angreb igjennem, havde man dog Haab om ved at retirere at kunne samle Kræfter og komme frem paany, men nu er Geværernes Kræftevne og hurtigfyndende Egenstaber saa store, at det er menneskeligt, naar Mandtskabet foretrækker at kaste sig ned og lade sig fange, fremfor den visse Død. Hvad der skete i 1864, er saaledes ikke enestaaende for den danske Hær, men saaledes er det gaaet alle Hære. Hermed tror jeg at have besvaret det ærede Medlems Bemærkninger. Jeg begyndte med til det ærede Medlem at udtale min Tilslutning til Tanken om en Kommissionsbehandling af de vanskelige Spørgsmaal vedrørende Befæstningsagen. Jeg vil slutte med at erklære mig fuldstændig enig med det ærede Medlem i, at man her i Thinget blot bør se paa Sagen og derigjennem søge at komme til Forstaaelse om det, hvorom Enighed er mulig, selv om dette skulde blive indskrænket til det, som det ærede Medlem nævnte. Jeg vilde gjerne, at vi gik et Skridt videre; men jeg tror, at ethvert Skridt fremad paa den rette Vej vil blive hilset fra Befolkningens Side med Glæde og Tilslutning, thi det vil staa som et Tegns paa, at vi ville gjøre Noget for Fædrelandets Forsvar. Maatte jeg endnu ligeoverfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Regiments (C. Hage) gjøre en kort Bemærkning. Jeg tror, at Alle have glædet sig over at høre hans smukke og klare Foredrag, selv om der var Et eller Andet, man ikke samstemmede i. Det blev sagt igaaar af det ærede Medlem for Middelfart (Monrad), at det var en stor Illusion, Mange bevægede sig i, naar de troede, at en Neutralitet vilde fri os for Udgifter til Forsvaret. Vilde man en Stats